

Keväistä valoa Valo tulee joka kevät salaa, yllättäen kuin varas. Se vaanii talven yli harmaiden, alastomien puiden takana ja lyhyiden päivien varjoissa. Kun ihminen on vähimmin varuillaan, se syöksyy sisään ikkunasta ja piirtää seinälle Golgatan ristin. Se on kuin sukupuuttoon kuollut esihistoriallinen peto, joka herää henkiin ikiroudan sulaessa ja hyökkää odottamatta ihmisen kimppuun. Mies makaa selällään vuoteella kevätauringon lannistamana vierellään kirkkaan keltainen kuva ikkunasta yksitoikkoisen vaalealla seinällä. Mies kääntää päätään ja yrittää olla näkemättä valoa, mutta valo on itsepintainen. Lopulta miehen on suljettava silmänsä. "Pieni urheiluauto kiittää täyttä vauhtia mutkaisella asfalttitiellä. Kevätaurinko paistaa sivulta nuoren metsän takaa. Moottori ulvoo täysillä kierroksilla, puut vilsevät ohi tiiviinä nauhana. Takaosan piippuhylyllä miehet kiroilevat ja huutavat kuskille ohjeita. Etupenkille on heitetty musta urheilukassi, josta mutkissa kuuluu raskas metallinen kalahtelu." Talven yli mies selviytyi horroksessa, teki kuin muuli hänelle määrätty tehtävät mitään kyselemättä, mitään ajattelematta. Hän nousi aamulla vuoteesta melkein vielä nukuksissa. Laahusti aamupesulle ja ruokapöytään tajuamatta ollenkaan mitä hänen ympärillään oli tai tapahtui. Aamusta iltaan hän käveli älyttömänä vinssin ympäri ja nukahti lopulta umpiväsyneenä armahtavaan uneen. Mies tuijottaa likaista kattoa ja yrittää olla näkemättä valoa seinällä. Hän kääntyy kyljelleen, mutta aurinko ei hellitä. Se paista suoraan hänen silmiinsä. Mies nostaa käsivartensa silmien eteen. Hän hikoilee kylmää hikeä, sydän jyskyttää rinnassa kuin pyrkien pakoon kuoleman hädässä. "Tiukan mutkan jälkeen auto kääntyy nopeasti kapealle metsätielle. Takaa-ajajat huomaavat sen ja kääntyvät perään. Auto kiihdyttää entiseen vauhtiin. Aurinko on nyt edessä ja häikäisee kuljettajaa. On vaikea nähdä missä metsätie kulkee ja missä alkaa taimikko. Kyydittävät kiroilevat ja vaativat jo pysähtymään. Parempi hengissä kuitenkin." Mies nousee ylös ja ottaa muutamia askelia edestakaisin. Enempää ei ole tilaa. Hän pesee kasvonsa kylmällä vedellä ja jättää ne kuivaamatta. Oven pielessä riippuvan päällyspuseron taskusta hän kaivaa tupakka-askin ja hamuaa siitä vapisevin käsin savukkeen suuhunsa, mutta ei sytytä sitä. Hän ottaa takin ja peittää sillä ikkunan. Liian myöhään, valo on jo ehtinyt hänen sisälleen. Se valaisee jokaisen pimeän nurkan, paljastaa kaikki piilopaikat ja niihin sysätyn roinan. Mies pudottaa tupakan pöydälle ja laskeutuu takaisin laverille. Risti on hävinnyt seinältä, mutta hikoilu ei hellitä, sydän ei rauhoitu. Mies kiroilee karkeasti puoliääneen, sadattelee kevättä ja sinnikästä kevätaurinkoa. "Yhtäkkiä mies näkee edessään harvan lauta-aidan ja sen takana – ei mitään. Hän jarruttaa rajusti, mutta matkaa on liian vähän. Vaistomaisesti hän avaa auton oven ja heittäytyy maahan. Auto jatkaa matkaansa ja sen mukana takapenkin miehet loukossaan. Laudan kappaleet lentelevät ilmassa ja auto häviää jyrkänteen taakse. Sitten hiljaisuus, joka tuntuu kestävän loppuelämän. Valtava rysähdys, ja jälleen hiljaisuus. Jyrkänteen takaa nousee mustaa savua, joka peittää auringon. Poliisiauto on pysähtynyt miehen viereen." Sen jälkeen jokainen kevät on ollut samanlainen. Valo vainoaa häntä. Ei rauhaa päivällä eikä unta yöllä. Lääkkeet vaivuttavat hänet hetkeksi pimeään tyhjyyteen, mutta sitten painajaiset palaavat olipa hän unessa tai valveilla. -Vielä kaksi kevättä, mies ajattelee. -Sitten olen vapaa ja kävelen ulos portista. Toivottavasti silloin sataa kaatamalla.